

Jak přežít první lásky

POVÍDKY ke kávě

v.

**Hana
Hrabáková**

edice



MEA
CULPA

Jak přežít první lásky

POVÍDKY ke kávě

v.

Hana Hrabáková

text © Hana Hrabáková, 2019
cover © Kameel Machart, 2019
ISBN: 978-80-87938-89-8

„Piště dál“

Než jsem se rozhodla ke psaní další knížky, namotivoval mě mail, který mi přišel od úplně neznámé paní z Teplic. Dala si tu práci, že si zjistila mou adresu a napsala mi:

Vaši knížku jsem přečetla jedním dechem a velice jsem se pobavila. Navíc se mi díky Vašemu vyprávění vybavila spousta vzpomínek na mé dětství. Spoustu podobných historek jsem zažila také. Prázdniny u babičky na vesnici, kde babička nevěděla, kde se zrovna nacházím. Jezdila jsem tam i když už jsem byla na gymnáziu. Zakázané koupání v lomu a jiné vylomeniny. Ale také nudné nedělní procházky po městě – já s kočárkem a brácha ve šlapacím autíčku. Jak nás to nebavilo!

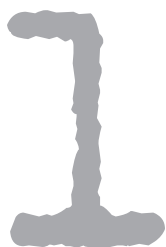
Ale s odstupem času jsem si uvědomila, jaké jsem měla hezké dětství.

Jo, a ty vaše fotky na obálce jsou jako přes kopírák těch, co mám doma! Piště dál.

Zdena

Tak tedy píšu o tom, co následovalo v dobách, kdy už jsme nebyli dětmi...

Hana Hrabáková



Co jí dáme, téhle Jule?

Na berounské gymnázium jsme nastoupily z naší základky čtyři holky. Myslely jsme si, jaké jsme frajerky, ale starší ročníky nám hned zkraje ukázaly, kde je naše místo. Zvláště holky.

Celkem rychle jsme se ve třídě skamarádily s ostatními nováčky a za ty čtyři roky se z nás stala docela dobrá parta.

Začátky byly tvrdé. Profesoři se s námi nemazlili a ti z nás, co to podcenili, dělali reparáty už v prváku.

Hned v září jsme všichni zažívali velké změny. Někteří profesoři nám vykali a my si připadali šíleně důležitě. Někteří s námi jednali jako s malými hloupými dětmi. Se stejnou důležitostí ale padaly i první koule...

„Tady nejste na základce, tady se s vámi nikdo mazlit nebude, blbečkové, brzy se ukáže, že tady nemáte co dělat...“ upozorňoval nás náš dějepisář, největší pes, hulvát a postrach celé školy, jakého jsme mohli poznat. Používal nepřeborné množství výrazů a „blbečkové“ a „debílkové“ patřily k těm mírnějším. Když zkoušel, říkal tomu „probírka mlází“, anebo „probereme sítem“... Děvčata častoval podřadným výrazem „Mařena, která se stejně vdá a jinak je k ničemu“, kluky, které měl na tělocvik, i fackoval...

Vždy si při dějepisu pozval na stupínek tak kolem deseti studentů (blbečků), zkoušel všechny najednou a známky dával podle toho, jak se vyspal. Někdo mluvil celkem plynule a dostal za čtyři, někdo sotva řekl ano a měl za dvě, někdo neřekl vůbec nic a dostal hezkou čtyřku, Janička dostala několikrát, ať se snažila sebevíc, lepší pětku a ostatní byli klasifikováni dle nálady. Takže bylo v podstatě úplně jedno, co umíte, ale důležité bylo, jak se tváříte. Když se někdo ohradil proti nespravedlivé známce, dostal koule hned dvě.

„Za co?“

„On se, blbeček, ptá, za co?“ rozhlédl se profesor shora po třídě. „Odpověděl snad na mou otázku? Neodpověděl. Odpověděl na druhou? Neodpověděl...“

Kdosi vzadu pípl: „Na to jste se ale neptal...“

„Áaaa, další chytráček, tak pojď na plac, ukážeš nám, co umíš ty,“ vyzval onoho chudáka před tabulí a samozřejmě ho zdusil.

Tak jsme radši mlčeli.

Marika dodnes vzpomíná na jeho slogan: *Co jí dáme, téhle Jule? Čtyři mínus z dobré vůle.*

„On má rád, když mu dáváte zapravdu,“ říkala mi doma maminka, která k němu chodila do večerní školy na němčinu. „Tak se tvař mile, to snad dokážeš, usmívej se a na všechno mu stále kývej.“

Zkusila jsem si vzít její rady k srdci a hned následující hodinu dějepisu jsem vzorně přikyvovala na všechno, co řekl, přibližně jsem se usmívala a hned se mi to vrátilo.

„Co ty tady kejváš pořád hlavou jako houpací kůň?!“ vyjel na mě.

Drze jsem se postavila a pravila: „Souhlasím s vámi. Všechno, co říkáte, je pravda...“

„Tak ty myslíš, že mám pravdu?!“ zahřměl. „To se ví, že mám! A teď uvidíme, jakou máš pravdu ty!“ Položil mi nějakou otázku, na kterou jsem zase drze odpověděla: „To jsme ještě nebrali...!“

„Nebrali?! Ona si dovoluje říct, že jsme to nebrali!“ Odměl se a pak řekl: „Nebrali, ale měla bys to vědět. Pět, pusinko!“

A už jsem seděla s první pětkou. Holky se mi smály, přišlo jim to vtipné. Profesor si toho všiml... „Nandy ze sídliště se ti smějou...“ a už strčil otázky, na které nikdo ani nestačil odpovědět a těch pětěk nasekal za pár minut snad deset. A jelikož jsme se tomu už smáli všichni, koncem hodiny se s námi rozloučil slovy: „Tak, debílkové, do příští hodiny se naučíte stranu 25 až 72 a něco si z toho napíšeme! Nazdar!“

Hrdě odkulhal ze třídy, práskl za sebou dveřmi a nám sklapl hřebínek.

Taky třeba někdy položil otázku a zeptal se: „Kdo zná odpověď?“ A protože se nikdo nepřihlásil, poručil žákyni v první lavici, kterou si vybral za sekretářku: „Napiš tam každému kouli!“ a hodil po ní klasifikační arch, nazývaný „cachta“.

„Ale my to víme...“ ozývaly se hlasy z různých koutů třídy.

„Přihlásili jste se? Nepřihlásili. Prošvihli jste svou šanci! Všichni máte za pět! Já vám ukážu!“

Ilona se na jednom srazu svěřila, že jí kdysi řekl, že bude mít ve čtyřiceti letech sto kilo a bude z ní tlustá Rézina. Celý život si to pamatovala, držela diety a dnes je krásně štíhlá...

Škoda, že to neřekl i mně!

Je ale pravda, že u maturit napovídal a rozdával známky lepší, než si leckdo zasloužil.

.....